

Sınırın Güneyinde Güneşin Batısında

TEK KAVİTİ

Dünya
Edebiyatı
Roman

Çeviren:
Pınar
Polat

Haruki Murakami, 1949'da Kyoto'da doğdu. Vaseda Üniversitesi'nde klasik drama eğitimi aldı. 21. yüzyıl edebiyatının en önemli isimlerinden olan Murakami'nin kitapları pek çok ödül aldı, tüm dünyada ellinin üzerinde dile çevrildi. Haruki Murakami'nin *Yaban Koyununun İzinde*, *Zemberekkuşu'nun Güncesi*, *İmkânsızın Şarkısı*, *Sınırın Güneyinde-Güneşin Batısında*, *Sahilde Kafka*, *Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu*, *1Q84*, *Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları*, *Koşmasaydım Yazamazdım*, *Uyku*, *Kadinsız Erkekler*, *Sputnik Sevgilim*, *Tuhaf Kütüphane*, *Karanlıktan Sonra*, *Fırın Saldırısı*, *Rüzgârın Şarkısını Dinle*, *Kumandanı Öldürmek*, *Doğum Günü Kızı*, *Mesleğim Yazarlık*, *Dans Dans Dans*, *Pinball 1973*, *Sadece Müzik*, *Birinci Tekil Şahıs*, *Bir Kediye Terk Etmek*, *Ortadan Kaybolan Fil ve Şehir ve Belirsiz Duvarları* isimli kitapları Doğan Kitap tarafından yayımlandı.

Sınırın Güneyinde,
Güneşin Batısında

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında	Karanlıktan Sonra
İmkânsızın Şarkısı	Fırın Saldırısı
Yaban Koyununun İzinde	Rüzgârın Şarkısını Dinle
Sahilde Kafka	Kumandanı Öldürmek
Zemberekkuşu'nun Güncesi	Doğum Günü Kızı
Haşlanmış Harikalar Diyarı ve Dünyanın Sonu	Mesleğim Yazarlık
1Q84	Dans Dans Dans
Koşmasaydım Yazamazdım	Pinball 1973
Renksiz Tsukuru Tazaki'nin Hac Yılları	Sadece Müzik
Uyku	Birinci Tekil Şahıs
Kadinsız Erkekler	Bir Kediye Terk Etmek
Sputnik Sevgilim	Ortadan Kaybolan Fil
Tuhaf Kütüphane	Şehir ve Belirsiz Duvarları

SINIRIN GÜNEYİNDE, GÜNEŞİN BATISINDA

Orijinal adı: *Kokkyô no minami, taiyô no nishi*

© 1992 by Harukimurakami Archival Labyrinth

Yazan: Haruki Murakami

Çeviren: Pınar Polat

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Yayın hakları Curtis Brown Group Limited ile çalışan ICM Partners ("ICM") aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Temmuz 2007

28. baskı / Ekim 2025 / ISBN 978-625-8495-06-5

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sınırın Güneyinde, Güneşin Batısında

Haruki Murakami

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Pınar Polat

4 ocak 1951 benim doğum günüm. Yirminci yüzyılın ikinci yarısının ilk senesinin ilk ayının ilk haftası. Annemle babam bana Hacime –Japonca’da “başlangıç” anlamında– ismini verdiklerine göre, kutlanacak bir şey olmalıydı. Üstelik yüzde yüzlük bir doğum artışı varken. Babam büyük bir borsa kuruluşunda çalışıyordu, annemse tipik bir ev kadınıydı. Savaş sırasında, babam daha öğrenciyken askere çağrılmış ve savaşmak üzere Singapur’a gönderilmiş; savaş kaybedildikten sonra bir süre esir kampında kalmış. Annemlerin evi 1945’te bir B-29 baskınında yerle bir edilmiş. Savaştan en çok çeken onların kuşağıydı.

Yine de, ben doğduğumda bir savaştan çıkıldığını asla anlayamazdınız. Ne yıkım kalıntısı, ne işgal kuvvetleri. Küçük, sakın bir kasabada, babamın şirketinin sağladığı evde yaşıyorduk. Ev savaştan önce yapılmıştı, biraz eski olsa da yeterince ferahtı. Bahçede çam ağaçları yetişmişti, hatta küçük bir havuzumuz ve mermerden birkaç lambamız bile vardı.

Yaşadığım kasaba tipik bir orta sınıf mahallesiydi. Okul arkadaşlarımdan hepsi düzenli, küçük teraslı evlerde yaşıyorlardı; belki bazılarının evi benimkinden biraz daha büyüktü ama hepsinin benzer girişleri ve bahçelerinde çam ağaçları olduğuna emin olabilirsiniz. İşler. Arkadaşlarımdan babaları şirketlerde çalışıyorlardı veya başka meslekleri vardı. Neredeyse kimsenin annesi çalışmıyordu. Ve hemen herkesin bir

kedisi veya köpeği vardı. Tanıdıklarım arasında apartman dairesinde yaşayan yoktu. Daha sonraları, kasabanın diğer kısımlarına gittim, ama her yer neredeyse birbirinin aynıydı. Sonuç olarak, üniversite için Tokyo'ya gidene kadar dünya-daki bütün insanların aileleriyle bahçeli bir evde, kedi veya köpekleriyle yaşayıp işe takım elbiseyle gittiklerini sanıyordum. Başka türlü bir yaşam tarzı hayal edemiyordum.

Büyüdüğüm dünyada, tipik bir ailenin iki veya üç çocuğu olurdu. Çocukluk arkadaşlarımdan hepsi bu tür ailelerin üyeleriydiler. İki çocuk değilse, üç; eğer üç yoksa, evde iki çocuk olurdu. Altı veya yedi çocuklu ailelerin sayısı azdı ve uzaklarda yaşıyorlardı, ama daha da garip olanı, tek çocuklu ailerdi.

Tek çocuk olarak, ben de bu garip olanlardan biriydim. Bu konuda aşağılık kompleksine kapılmışım, benimle ilgili bir şeyler farklıydı sanki, bütün diğer insanların sahip olduğu ve olağan karşıladığı şeyden yoksundum.

Tek çocuk deyişinden nefret ediyordum. Onu her duyduğumda, bir şeylerimin eksik olduğunu hissediyordum – tam bir insan değilmişim gibi. *Tek çocuk* deyişi orada öylece durmuş, suçlayan parmağıyla beni işaret ediyordu. Bana “Sende eksik bir şeyler var dostum” diyordu.

Yaşadığım dünyada, tek çocukların aileleri tarafından şımartıldığı, zayıf ve bencil oldukları düşüncesi kabul görüyordu. Bu böyleydi –yükseklere çıktıkça barometrenin düşmesi ve ineklerin süt vermesi gibi. Birinin bana kaç kardeşim olduğunu sormasından nefret etmemin sebebi buydu. Hiç kardeşim olmadığını öğrendikleri anda içgüdüsel olarak şöyle düşünüyorlardı: *Tek çocuksun, öyle mi? Şımarık, zayıf ve bencilsindir sen.* Refleks olarak verilen bu tepki beni üzüyor ve yaralıyordu. Fakat beni daha çok üzen ve yaralayan aslında başka bir şeydi: hakkımda düşündükleri her şeyin doğru olması.

İlkokula devam ettiğim altı sene boyunca tek çocuk olan sadece bir kişiyle tanışmışım. Bu nedenle onu (evet, o bir

kızdı) çok net hatırlıyorum. Onu yakından tanıma fırsatı bulmuştum ve her tür konudan konuşuyorduk. Birbirimizi anlıyorduk. Hatta onu sevdiğim bile söylenebilir.

Soyadı Şimamoto'ydu. Doğduktan kısa bir süre sonra çocuk felci geçirdiği için sol bacağına sürükleyerek yürümek zorundaydı. Dahası, bizim okulumuza beşinci sınıfın sonunda nakil olmuştu. Bana kıyasla, daha korkunç psikolojik bir yükü mücadele etmek zorundaydı. Bu yük de onu, benim hiç olmadığım kadar sert ve temkinli bir tek çocuk yapmıştı. Ne sızlanıyor ne de şikâyet ediyordu, zaman zaman duymuş olabileceği öfkeyi bile belli etmiyordu. Ne olursa olsun, gülümsemeyi başarıyordu. İşler kötü gittikçe, gülümsemesi de büüyüyordu aslında. Gülüşünü seviyordum. Beni yatıştırıyor, cesaretlendiriyordu. *Her şey yoluna girecek*, diyordu bana. *Biraz daha bekle, her şey düzelecek*. Yıllar sonra, ne zaman onu düşünsem aklıma ilk gelen şey gülüşüydü.

Şimamoto herkese karşı nazikti. İnsanlar ona saygı duyuyordu. Bu açıdan, ikimiz de tek çocuk olmamıza rağmen birbirimizden farklıydık. Bu, sınıfımızdaki herkesin onu sevdiği anlamına gelmiyordu. Kimse ona sataşmıyor veya onunla alay etmiyordu, ama benim dışımda gerçek dostu yoktu.

Dışarıdan soğuk ve çok temkinli duruyordu. Sınıftakilerden bazıları onu mesafeli ve kibirli bulmuş olmalıydılar. Fakat ben başka bir şey bulmuştum –yüzeyin altında sıcak ve kırılğan bir taraf. Tıpkı saklambaç oynayan bir çocuk gibi, çok derinlere saklanmış ama bulunmayı umuyordu.

Babası şirket içinde sık sık tayin edildiği için Şimamoto çok sayıda okul değiştirmişti. Babasının ne iş yaptığını hatırlamıyorum. Bir keresinde babasının mesleğini detaylı olarak anlatmıştı, ama o yaşlardaki her çocuk gibi, bir kulağımdan girmiş öbüründen çıkmıştı. Bir banka veya vergi dairesi gibi bir yerle ilişkili profesyonel bir meslek olduğunu hatırlar gibiyim. Şirketin temin ettiği evde yaşıyorlardı ama ev Batı

stilinde, alçak, tuğlayla çevrelenmiş, normalden daha geniş bir evdi. Duvarın ardında yemyeşil çalılar vardı ve aralıklardan bakınca içerideki çimenli bahçe görünüyordu.

Şimamoto benim boylarımda, çarpıcı özellikleri olan, boy-lu boslu bir kızdı. Birkaç yıl içinde büyüleyici olacağına emindim. Ama onu ilk gördüğümde, iç güzelliğini karşılayacak bir dış güzelliği yoktu. Onun görünüşünde bir dengesizlik vardı, çoğu insan onu dönüp bakılacak kadar güzel de bulmazdı. Bir yanı yetişkin, bir yanı hâlâ çocuktu –ve birbirleriyle uyumsuzdular. Bu da insanları huzursuz ediyordu.

Muhtemelen evlerimiz bir taş atma mesafesi kadar yakın olduğundan, Şimamoto bizim okula geldikten bir ay sonra benimle aynı sıraya verilmişti. Ona hangi kitapların gerekeceğini, haftalık testlerin nasıl olduğunu, her kitaptan ne kadar ilerlediğimizi, temizlik ve öğle yemeği görevlerini nasıl yürüttüğümüzü anlattım. Okul politikasına göre, yeni gelen öğrenciye ona en yakında oturan kişi yardım etmeliydi; öğretmenim de beni kenara çekip, tek ayağı sakat olan Şimamoto'ya özel ilgi göstermemi beklediğini söylemişti.

Karşı cinsten biriyle ilk kez konuşan her on bir-on iki ya-sındaki çocuk gibi, ilk birkaç gün gergindik. İkimizin de tek çocuk olduğunu öğrendiğimizde biraz rahatlamıştık. İkimiz de ilk kez bir başka tek çocukla tanışıyorduk. İkimizin de içinde, tek çocuk olmakla ilgili taşıdığı çok şey vardı. Sık sık eve beraber yürüyorduk. Bacağı yüzünden, yavaş gidiyorduk, eve kadar her tür şeyden konuşarak neredeyse iki kilometre yürüyorduk. Konuştukça ne kadar çok ortak noktamız olduğunu fark ediyorduk: kitaplara ve müziğe düşkündük, kedileri hiç saymıyorum bile. Kendimizi başkalarına ifade etmekte ikimiz de zorlanıyorduk. İkimizin de yemekten hoşlanmadığı uzun bir liste vardı. Okulla ilgili konulara gelince, sevdiğimiz konulara konsantre olmakta hiçbir sorun yaşamıyorduk; hoşlanmadıklarımızdan da ölümüne nefret ediyor-

duk. Ama aramızda temel bir fark vardı –benden daha çok, Şimamoto bilinçli olarak etrafına koruyucu bir kalkan örüyordu. Benim tersime, nefret ettiği derslere çalışmak için çaba harcıyor ve iyi notlar alıyordu. Okul mönüsünde nefret ettiği yemekler olduğunda, yine de yiyordu. Diğer bir deyişle, kendi etrafına benim inşa edebileceğimden çok daha büyük bir savunma duvarı örmüştü. Bu duvarın gerisinde nelerin yattığına gelince, benimkiyle hemen hemen aynıydı.

Diğer kızlarla geçirdiğim zamanların aksine, Şimamoto beni rahatlatıyordu. Onunla beraber eve gitmek hoşuma gidiyordu. Yürürken hafiften topallıyordu. Bazen yolun yarısına geldiğimizde bir bankta mola veriyorduk, ama dert etmiyordum. Hatta tam tersi, daha fazla beraber olacağımız için seviniyordum.

Sonunda vaktimizin çoğunu beraber geçirmeye başlamıştık, fakat kimsenin bizimle dalga geçtiğini hatırlamıyorum. O zamanlar bu hiç dikkatimi çekmemişti, şimdi garip geliyor. Sonuçta o yaşlardaki çocuklar doğal olarak birbiriyle samimi olan her şeyle alay ederler. Belki de bu, Şimamoto'nun karakterinden kaynaklanıyordu. Onunla ilgili bir şeyler, insanları kasıyordu. İnsanları şu şekilde düşünmeye iten bir havası vardı: *Bu kızın önünde saçmalamazsam iyi olacak.* Hatta öğretmenlerimiz bile ondan çekiniyordu. Belki de bu Şimamoto'nun sakatlığı yüzündendi. Öyle ya da böyle, birçok insan Şimamoto'nun alaya alınacak biri olmadığını düşünüyor-du, bu da benim için iyi bir şeydi.

Beden eğitimi derslerinde bir kenarda oturuyordu, sınıfta yürüyüşe çıktığımızda veya tırmanmaya gittiğimizde evde kalıyordu. Yazları yüzme okulu için de durum aynıydı. Yıllık spor kutlamalarında ise biraz keyifsiz oluyordu. Ama bunların dışında, tipik bir okul hayatı vardı. Bacağıyla ilgili pek konuşmazdı. Hafızam beni yanıltmıyorsa, hiçbir zaman. Beraber okuldan eve yürüdüğümüzde, beni yavaşlattığı için as-

la özür dilemedi veya yüzünde bu düşünceye dair hiçbir ipucu belirtmedi. Ben yine de biliyordum, bacağı canını sıktığı için bu konudan bahsetmekten kaçınıyordu. Ayakkabılarını Japon usulü kapı girişinde çıkarmak durumunda kalacağından, diğer çocukların evlerine gitmekten pek hoşlanmazdı. Ayakkabılarının topuklarının boyları ve şekilleri farklıydı – bu da, ne pahasına olursa olsun gizlemek istediği bir şeydi. Ölçüyle yapılmış olmalıydılar. Eve vardığında ilk yaptığı iş en hızlı şekilde ayakkabılarını çıkarıp dolaba tıkmaktı.

Şimamoto'nun evinde yepyeni bir gramofon vardı, oraya müzik dinlemeye giderdim. Güzel bir aletti. Yine de babasının plak koleksiyonu onun hakkını veremiyordu. En fazla on beş plağı vardı, belli başlı hafif müzik koleksiyonlarıydı. O on beş plağı binlerce kez dinlemiştik, parçaları bugün dahi hatırlayabiliyorum –her bir notasını.

Plaklardan Şimamoto sorumluydu. Bir tanesini kabından çıkarır, plağın dış yüzeyine parmaklarını değdirmeden dikkatlice pikaba yerleştirir ve minik bir fırçayla kafalığın tozdan arındırıldığına emin olduktan sonra iğneyi plağın üzerine itinayla indirirdi. Plak bittiğinde onu spreyle ve yumuşak bir bezle silirdi. Son olarak, plağı tekrar kabına yerleştirerek raftaki doğru yerine koyardı. Bu prosedürü babası öğretmişti, o da bu direktifleri yüzünde müthiş ciddi bir ifadeyle, gözlerini kısıp nefesini tutarak uygulardı. Bu sırada ben kanepeye oturur, onun her hareketini izlerdim. Ancak plak güvenli bir şekilde raftaki yerini aldığı bana döner ve hafifçe tebessüm ederdi. Ve her defasında şu düşünceyle sarıslırdım: elinde tuttuğu bir plak değil, cam fanusun içindeki kırılğan bir ruhtu.

Bizim evde plak veya pikap yoktu. Annemler pek müzik düşkünü değillerdi. Bu nedenle küçük plastik bir AM radyoyla müzik dinliyordum. Rock'n Roll favorimdi, ama çok geçmeden Şimamoto'nun klasik müzik tarzından zevk almaya baş-

lamıştım. Başka bir dünyaya ait çekici bir müzikti, ama bunun da ötesinde klasik müziği seviyordum, çünkü Şimamoto o dünyanın bir parçasıydı. Haftada bir veya iki kez kanepede oturur, annesinin yaptığı çayı içer ve öğleden sonrayı Rossini uvertürlerini, Beethoven'ın *Pastoral*'ını ve *Peer Gynt Suite*'i dinleyerek geçirirdik. Annesi orada olmamdan mutluymuştu. Kızının yeni bir okula geçişinden kısa süre sonra bir arkadaşı olmasından memnundu, sanırım bunda temiz kıyafetlerimin de payı vardı. Dürüst olmak gerekirse, annesini sevmeyi pek beceremedim. Böyle hissetmemin özel bir nedeni yoktu. Bana karşı hep kibardı, yine de sesinde rahatsızlık verici bir şey seziyordum ve bu beni huzursuz ediyordu.

Babasının plakları içinde en çok sevdiğim Liszt'in piyano konçertolarından biriydi: her yüzde birer konçerto. Onu iki sebepten seviyordum. Öncelikle plağın kabı güzeldi. İkincisi, tanıdığım hiç kimse –Şimamoto hariç tabii ki– Liszt'in piyano konçertolarını dinlemiyordu. Bu düşünce beni heyecanlandırıyordu. Etrafımdaki kimsenin bilmediği bir dünya bulmuştum –sadece benim girmeme izin verilen gizli bir bahçe. Başka bir boyuta geçiş yapmış, yükselmişim.

Müzik tek başına harikaydı. İlk seferde bana abartılı, yapay hatta anlaşılmasız gelmişti. Yavaş yavaş, tekrar tekrar dinledikçe, beynimde belli belirsiz bir imge oluşmuştu –anlamlı bir imge. Gözlerimi kapatıp konsantre olduğumda, müzik bir dizi girdaba dönüşüyordu sanki. Bir girdap oluşuyor, onun içinden bir diğeri şekilleniyordu. Ve ikinci girdap bir üçüncüsüyle birleşiyordu. Bu girdaplar, şimdi anlıyorum, kavramsal, soyut şeylerdi. Her şeyin ötesinde, Şimamoto'ya onlardan bahsetmek istiyordum. Ama onlar sıradan dilin ötesindeydi. Tamamen farklı kelime dizilerine ihtiyaç vardı ama onlara dair hiçbir fikrim yoktu. Dahası, hissettiklerimin kelimelere dökmeye değip değmeyeceğini bilmiyordum. Maalesef, piyanistin adını şu an hatırlayamıyorum. Hatırladığım

tek şey renkli, parlak plak kılıfı ve plağın ağırlığıydı. Plak, gizemli bir şekilde ağır ve iriydi.

Nat King Cole ve Bing Crosby'nin birer plağı da koleksiyona dahildi. Bu ikisini çok sık dinliyorduk. Crosby plağında yeni yıl şarkıları vardı ama biz mevsim ne olursa olsun dinleyip eğleniyorduk. Bu tür şeylerle tekrar tekrar eğlenebil-memiz tuhaftı.

Yılbaşına yakın bir aralık gününde Şimamoto'yla salonla-rında oturuyorduk. Her zamanki gibi, kanepede, plak dinle-yerek. Annesinin dışarıda bazı işleri vardı ve biz yalnızdık. Bulutlu, karanlık bir kış günüydü. Güneş ışıkları, toz küme-siyle karışmış kalın bulut tabakasının içinden güçlkle parıl-dıyordu. Her şey kasvetli ve kıpırtısız görünüyordu. Alacaka-ranlık yaklaşıyordu ve oda neredeyse gece gibiydi. Parafin ısıtıcı cılız ışığıyla bütün odayı kaplıyordu. Nat King Cole “Pretend”i söylüyordu. Tabii ki İngilizce şarkı sözlerinin ne anlama geldiğine dair bir fikrimiz yoktu. Bizim için daha çok birer ilahi gibiydiler. Ama şarkıyı seviyordum ve o kadar çok duymuştum ki ilk mısralarını ezbere söyleyebilirim:

Pretend you're happy when you're blue
It isn't very hard to do.¹

Şarkı ve Şimamoto'nun yüzünü süsleyen enfes gülüşü be-nim için bir ve aynıydı. Şarkı sözleri belli bir hayat anlayışını ifade eder gibiydi, yine de bazen hayata o şekilde bakmakta zorlanırdım.

Şimamoto'nun yuvarlak yakalı mavi bir süveteri vardı. Ol-dukça fazla sayıda mavi süvetera sahipti; en sevdiği renk ma-vi olmalıydı. Belki de okula giderken devamlı giydiği lacivert renkli montuna uyduğu için o süveterleri giyiyordu. Gömleği-nin beyaz yakası boğazına kadar dayanıyordu. Ekose bir etek

1. “Üzgünken mutluymuş gibi yap, o kadar da zor değil bunu yapmak.” (ç.n.)

ve beyaz pamuklu çoraplar kıyafetini tamamlıyordu. Yumuşak, dar süveteri göğüslerinin hatlarını birazcık belli ediyordu. Kanepede iki bacağını da altına kıvrarak oturuyordu. Müziği dinlerken bir dirseğini kanepenin arkasına dayamış, çok uzak, düşsel bir manzaraya bakıyordu.

“Sence dedikleri doğru mu –tek çocukların anne ve babalarının iyi geçinemedikleri?”

Fikir üzerinde düşündüm. Ama neden-sonuç ilişkisini çözemedim.

“Nereden duydun bunu?” diye sordum.

“Bana biri söyledi. Uzun zaman önce. Çok iyi anlaşılamayan anne-babaların bir çocuğu olurmuş. Bunu duyduğumda çok üzüldüm.”

“Hımm...” dedim.

“Annenle babanın arası iyi mi?”

Hemen cevaplayamadım. Bu konuyu daha önce hiç düşünmemiştim.

“Annem fiziksel olarak çok güçlü değil” dedim. “Emin değilim ama galiba benden sonra bir çocuğa bakmak annemi çok zorlayacaktı.”

“Kız veya erkek kardeşin olsa nasıl olurdu, hiç düşündün mü peki?”

“Hayır.”

“Neden?”

Masada duran plak kılıfını aldım. Üstünde ne yazdığını okuyabilmek için çok karanlıktı. Yerine koyup elimle gözlerimi biraz ovuşturdum. Annem bir keresinde aynı soruyu sormuştu. Verdiğim cevap onu ne mutlu etmiş ne de üzmişti. Sadece kafasını karıştırmıştı. Ama benim için tamamen dürüst ve samimi bir cevaptı.

Konuşurken, söylemek istediğim her şey birbirine girmişti ve yaptığım açıklama sonsuza dek sürecek gibiydi. Fakat anlatmaya çalıştığım şey şuydu: şu anda burada olan ben, bir

kardeşi olmadan büyümüştüm. Eğer kız veya erkek kardeşim olsaydı, o zamanki ben, şimdiki ben olmazdım. Dolayısıyla şu anda karşınızda olan bana, kardeşlerim olsa nasıl hissedeceğimin sorulması tuhaf geliyor... Başka bir deyişle, anemnin sorusu anlamsızdı.

Aynı yanıtı Şimamoto'ya verdim. Ben konuşurken gözlerini ayırmadan beni izledi. Yüzündeki ifadede, insanları çeken bir şeyler vardı. Sanki –bunları daha sonra düşündüm elbette– bir insanın kalbini kaplayan tabakaları birbirini ardına nazikçe açıyordu, sıcacık bir his. Yüzündeki ifadenin her değişiminde dudakları hafifçe kıpırdamış, bir an için gözlerinin derinliklerindeki o zayıf, ölgün ışık görünmüştü. Karanlık, dar bir odada titreşen mum ışığı gibiydi.

“Galiba ne demek istediğini anlıyorum” dedi, olgun, sakın bir sesle.

“Gerçekten mi?”

“Hı hı” diye yanıtladı. “Bu dünyada, değiştirilebilen ve değiştirilemeyen bazı şeyler var. Ve geçen zaman geri döndürülemez. Bugüne kadar geldiysek, geriye dönemeyiz. Öyle değil mi?”

Kafamı salladım.

“Belli bir süre geçtikten sonra, işler sertleşiyor. Kovanın içindeki çimento gibi. Ve artık geri dönemeyiz. Demek istediğin, senin içinde büyüdüğün çimento artık sertleşti, bu nedenle şu anki sen, başka biri olamazsın.”

“Sanırım anlatmak istediğim buydu” dedim kararsızca.

Şimamoto bir süre ellerine baktı.

“Bazen, bilirsin işte, düşünmeye başlarım. Büyüyüp evlendikten sonrasını. Nasıl bir evde yaşayacağımı, ne yapacağımı düşünürüm. Ve kaç çocuğum olacağımı.”

“Ooo” dedim.

“Sen bunları hiç düşünmedin mi?”

Başımla olumsuzladım. On iki yaşındaki bir çocuğun bu

konuları düşünmesi nasıl beklenir ki?

“Peki, kaç çocuk yapmayı düşünüyorsun?”

Bir süredir kanepenin arkasında hareketsiz duran eli, şimdi dizinin üzerinde duruyordu. Eteğinin ekose desenlerini takip ederek amaçsızca parmaklarına baktım. Onlarda merak uyandırıcı bir şey vardı, parmak uçlarından yayılan görünmez ipler tamamen yeni bir zaman kavramı etrafında tekrar örülüyordu sanki. Gözlerimi yumdum, karanlığın içinde karşımda girdaplar parılıyordu. Sayısız girdap doğuyor ve usulca ortadan kayboluyordu. Uzakta bir yerlerde Nat King Cole “Sınırın Güneyinde”yi söylüyordu. Şarkı Meksika hakkındaydı, ama o zamanlar Meksika'ya dair hiçbir fikrim yoktu. “Sınırın Güneyinde”nin sözlerinin tuhaf, çekici bir havası vardı. Sınırın güneyinde muhteşem bir şeylerin olduğuna kesinkes inanmıştım. Gözlerimi açtığımda, Şimamoto hâlâ eteği boyunca parmaklarıyla oynuyordu. Bedenimin içinde bir yerlerde, şiddetli tatlı bir ağrı hissettim.

“Tuhaf” dedi, “ama çocuklar hakkında düşündüğümde, sadece bir tane olduğunu hayal edebiliyorum. Kendimi çocuğum varken düşünebiliyorum. Ben bir anneyim ve bir çocuğum var. Bununla ilgili bir sorunum yok. Ama o çocuğun kardeşleri olduğunu düşünemiyorum. O tek bir çocuk.”

O, hiç şüphesiz değerli bir kızdı. Karşı cinsten biri olarak beni çekici bulduğuna emindim –karşılıklı olduğunu düşündüğüm bir his. Fakat bu tür duygularla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sanırım Şimamoto da bilmiyordu. Sadece bir kez el ele tutuşmuştuk. Beni bir yerlere götürüyordu ve *buradan, acele et* dermiş gibi elimi tutmuştu. En fazla on saniye el ele kaldık ama benim için bu süre otuz dakika kadardı. Elimi bıraktığında, birden kaybolmuştum. Baştan sona çok doğaldı, elimi tutma şekli, ama onun da elimi tutmaya can attığını biliyordum.

Şimamoto'nun elimde bıraktığı his beni asla terk etmedi. Tuttuğum diğer bütün ellerden çok farklıydı, bildiğim dokunuşlardan başka. O sadece on iki yaşındaki bir kızın sıcak, küçük eliydi, ama o parmaklar ve avuç içi bilmek istediğim, bilmek zorunda olduğum her şeyle dolu bir oyuncak kutusu gibiydi. Elimi avucunun içine alarak, o şeylerin ne olduğunu göstermişti. Gerçek dünyanın içinde böyle bir yer vardı. On saniyelik süre boyunca esen rüzgârla havada kanat çırpın küçücük bir kuş olmuştum. Gökyüzünün yükseklerinden uzaklardaki bir manzarayı görebiliyordum. Çok uzakta olduğu için görüntüyü tam seçemesem de, orada bir şey vardı ve bir gün oraya gideceğimi biliyordum. Bu düşsel manzara nefesimi kesmiş, içimi ürpertmişti.

Eve dönüp masama oturduğumda, Şimamoto'nun tuttuğu parmaklarıma uzun uzun baktım. Elimi tutmuş olması beni kendimden geçiren bir şeydi. Kalbimi günlerce ısıtan narin dokunuşu. Diğer yandan beni şaşırtmış, kafamı karıştırmış hatta bir yandan da üzümüştü. Bu dokunuşla nasıl başa çıkacaktım?

İlkokulu bitirdiğimizde, ortaokul için Şimamoto'yla farklı okullara gitmeye başlamıştık. Yaşadığım yerden ayrılıp yeni bir kasabaya yerleşmiştim. Yeni kasaba derken, doğduğum yerden trenle sadece iki durak mesafedeydi. Okula başladığım ilk üç ay içinde Şimamoto'yu üç veya dört kez ziyaret etmiştim. Ama o kadar. Sonunda gitmeyi bıraktım. Hassas bir yaştaydık ve farklı okullara gidip iki duraklık mesafede olmamız, tamamen farklı dünyalara ait olduğumuzu hissetmeme yetmişti. Arkadaşlarımız farklıydı, formalarımız ve kitaplarımız da. Vücudum, sesim, düşünce şeklim hızlı değişimler geçiriyordu ve beklenmedik bir acemilik, yarattığımız özel dünyayı tehdit etmişti. Tabii ki Şimamoto daha da büyük fiziksel ve psikolojik değişimler geçiriyordu. Ve bütün bunlar beni rahatsız etmişti. Annesi bana bir garip bakmaya başlamıştı. *Bu çocuk neden hâlâ buraya geliyor?* der gibiydi. *Artık yan binada oturmuyor, hem de farklı bir*

okula gidiyor. Belki de aşırı hassas davranıyordum.

Böylece Şimamoto'yla yollarımız ayrıldı, sonunda onun yanına gitmeyi kestim. Bu muhtemelen (*muhtemelen* kelimesi burada aklıma gelen tek kelime; geçmiş denilen hafıza aralığını incelemenin ve neyin doğru neyin yanlış olduğuna karar vermenin benim görevim olduğunu sanmıyorum) yanlıştı. Elimden geldiğince onun yanında olmalıydım. Ona ihtiyacım vardı, onun da bana. Fakat çekingenliğim ağır basıyordu ve kırılmaktan çok korkuyordum. Onu bir daha görmedim. Yıllar sonrasına kadar.

Birbirimizi görmeyi bıraksak da onu içimde büyük bir sevgiyle anıyordum. Ergenlik döneminin karmaşa ve dertleriyle uğraşırken, beraber geçirdiğimiz anları düşünmek beni yatıştırıyordu. Uzun süre, kalbimdeki özel bir yerde durdu. Sessiz bir köşedeki bir restoran masasındaki “rezerve” işareti gibi, o özel yeri Şimamoto'ya ayırmıştım. Onu bir daha asla göremeyeceğime emin olmama rağmen.

Onu tanıdığımda hâlâ on iki yaşındaydım ve gerçek anlamda cinsel arzularım yoktu. Yine de süveterinden belli olan göğüslerini ve eteğinin altında ne olduğunu belli belirsiz merak ettiğimi kabul ediyorum. Ama bunun ne anlama geldiği veya nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Başımı yaslayıp gözlerimi kapattım ve bir yer hayal ettim. Hayal ettiğim bu yer hâlâ tamamlanmamıştı. Hatları belli belirsiz, bulanık ve anlaşılmazdı. Ama orada beni hayati bir şeyin beklediğine emindim. Şunu da biliyordum: Şimamoto da aynı manzaraya bakıyordu.

Hâlâ parçalar halinde olan biz, içimizi doldurarak bizi birleştirecek, beklenmedik bir gerçekliğin varlığını yeni yeni sezmeye başlamıştık. Daha önce hiç görmediğimiz bir kapının önünde duruyorduk. Sadece ikimiz, zayıf bir ışık huzmesinin altında, akıp giden on saniyede ellerimiz birbirine sımsıkı kenetlenmişti.

İNKAR

**Okuru kısı kıvrak
yakalayan, akıllardan
çıkmayacak bir eser.**
— *The New York Observer*

Tokyo' nun varlıklı mahallelerinden birinde, sıradan ve sorunsuz gibi görünen bir hayat süren Hacime, hiçbir zaman sahip olduklarından daha fazlasını istememiştir. İyi bir evliliği, iki kızı vardır. Şehirdeki iki caz kulübünün sahibi olarak kıskanılacak bir kariyere sahip olmuştur. Yine de hayat ve kariyeriyle ilgili sinsi bir yetersizlik duygusuna kapılmaktan kendisini alamaz. İlk gençliğinde âşık olduğu, akıllı ancak tuhaf bir yalnızlık duygusu uyandıran Şimamoto' nun anısı, kalbini gölgelemektedir. Yağmurlu bir gecede, eskisinden çok daha güzel ve etkileyici görünen Şimamoto yeniden karşısına çıkar. Hacime artık gerçek anlamda bir dönüm noktasında olduğundan emindir.

